РЕШЕНИЕ №408

Гр.Смолян, 31.12.2020г.

Смолянският административен съд в открито заседание на 14.12.2020г. в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: КРАСИМИРА СЕЛЕНОВА

и секретар В.Г., с участието на прокурор след като изслуша докладваното от съдията Селенова адм.д. №333/2020г. по описа на СмАдмС, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.226 от АПК, чл.27, ал.5 от Закона за предотвратяване и установяване конфликт на интереси /ЗПУКИ /отм./ във вр. с §5, ал.1 от Преходните и заключителни разпоредби (ПЗР) на Закюна за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (ЗПКОНПИ), след като делото е върнато за ювo разглеждане от друг състав на съда.

Образувано е по жалба, подадена от С.С.Б., гр. Н., обл. С., ***, чрез адв. Е.В. срещу Решение №РС-229-14-042/26.06.2019г. на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество /КПКОНПИ/. С оспореното решение на първо място не се установява конфликт на интереси по отношение на С.С.Б., за това, че като лице по по чл.3, т.8 във връзка с Европейски програми за финансиране на строителството на хотел „***“ в гр.Н. На следващо място в решението се установява конфликт на интереси по отношение на С.С.Б., в качеството му на кмет на Община Н., за това, че е упражнил правомощия по служба, като е изготвил и внесъл докладна записка изх. №05-00-70/04.08.2014г. в Общински съвет – Н., в частен интерес на свързано с него лице по смисъла на §1, т.1 от ДР на ЗПУКИ /отм./, с което е нарушил разпоредбата на чл.8, изр. второ, хипотеза втора от с.з. На трето място в Решението се установява неподаване на декларация от С.С.Б. по чл.12, т.4 от ЗПУКИ /отм./ към 04.08.2014г. във връзка с изготвянето и внасянето на докладна записка с изх. №05-00- 70/04.08.2014г. в нарушение на чл.16, ал.1 от ЗПУКИ /отм./.

Решението се обжалва в частта, с която е установено по отношение на С.С.Б. конфликт на интереси и неподаване на декларация от С.С.Б. по чл.12, т.4 от ЗПУКИ /отм./ към 04.08.2014г. във връзка с изготвянето и внасянето на докладна записка с изх. №05-00-70/04.08.2014г. в нарушение на чл.16, ал.1 от ЗПУКИ /отм./

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно в оспорената част, алтернативно нищожно. Сочи, че с подаването на посочената в мотивите на оспореното решение докладна записка С.Б. не е действал в частен интерес, тъй като в случая се касае за погасени по давност задължения на неограничен брой лица. Отделно от това според жалбоподателя текста на чл.2 ал.2 ЗПУКИ /отм./ използва израза "води”, а не "може да доведе". На следващо място се сочи, че предложенията, внесени от страна на Б. пред Общински съвет – Н., са принципни предложения, а органите по приходите сами решават дали да отпишат дадено задължение, което е погасено по давност или не. Самото внасяне на докладна записка не е акт в частен интерес. Освен това към момента на издаване на протокола за отписване на задължението на "***" ЕООД, С.Б. не изпълнява кмет на Община Н., тъй като към този

момент на осн. чл.69, ал.1 НПК, с постановление на Софийска градска прокуратура по отношение на него е била взета мярка за процесуална принуда "отстраняване от длъжност". Твърди се, че от страна на дружеството не е реализрана облага и не е спестен разход.

Като основание за нищожност се сочи наличието на незаконен състав при постановяване на решението - същото е постановено от 4 члена на комисията, въпреки че законът е категоричен, че състава на комисията се състои от петима членове.

За следващо основание се сочи наличие на изтекла абсолютна давност за установяване на конфликт на интереси, като се има предвид времето на подаване на сигнала и постановяване на решението, както и обстоятелството, че е изготвен проект за решение с предходно предложение на комисията, с което се постановява неустановяване конфликт на интереси. Развиват се конкретни съображения, че в случая с установяването на конфликт на интереси е налице административно нарушение с оглед приложението на чл.80, ал.1 т.5 от НК на основание чл.3, ал.2 от ЗАНН с изтичане на три години, както и на давностния срок от четири години и половина по чл.81, ал.3 от НК от извършване на деянието. Сочи, че неприемането на абсолютната давност по НК в производствата по ЗУКИ /отм/ поставя в по неблагоприятно положение на третираните нарушения с по ниска степен на обществена опасност от престъпленията, които са със значително по висока обществена опсност и укоримост. Този извод според жалбоподателя се налага и с оглед разпоредбата на чл.11 от ЗАНН, препращаща към НК, като се има предвид сходството на администартивно наказателните производства и тези по ЗАНН, конкретно чл.81, ал.3 от НК.

По тези съображения моли съда да постанови решение, с което да отмени оспорения индивидуален административен акт на КПКОНПИ или обяви за нищожен. Претендират за съдебни разноски.

В съдебно заседание, жалбата се поддържа от адв. Е.В. За ответника по делото процесуалният представител в приложени писмени бележки в защитата по същество развива доводи за неоснователност на подадената жалба.

Като обяснение за забавата за произнасянето на Комисията се сочи, че с решение на Народното събрание, прието на 11.10.2013г., Ф.З. е освободен като член и председател на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси, като решението е обнародвано в Държавен вестник бр. 91/18.10.2013г.

Също с решение на Народното събрание на 16.10.2013г. С.С. е освободена като член на комисията. Решениет обнародвано в Държавен вестник бр. 92/22.10.2013г. поради което към 26.04.2016г. Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси се е състояла от 3 члена, които не са гласували единодушно на проведеното заседание, на което комисията е разгледала представения проект на решение по сигнал с рег. №С2014-299/16.12.2014г., с което прекратява производство за конфликт на интереси по отношение на С.С.Б. Представения проект на решение по реда на чл.27, ал.2 от отменения ЗПУКИ не е приет от комисията поради липса мнозинството по чл.22ж, ал.2, изречение второ от отменения закон, като членовете на комисия в

състава от 3 души са гласували с 2 гласа „за“ и 1 „против“. Жалбоподателят е уведомен за проведено заседание на 26.04.2016г. и причините поради които комисията не е успяла да вземе решение, като изрично е посочено, че проект на решение отново ще бъде разгледан на заседание на КПУКИ след попълване на състава й, по съответния ред, предвиден в закона. Този ред изрично е посочен в чл.22а, ал.2 от отменение ЗПУКИ, като състава на комисията не е бил попълнен до 23.01.2018г., т.е. до влизането в сила на новия Закон за противодействие на корупцията, състава на комисията е бил в състав от 3 члена. Съответно след влизане в сила на ЗПКОНПИ на 23.01.2018г. на основание параграф 5, ал.1 от същия, неприключилите до влизане в сила производства по установяване на конфликт на интереси се довършват по досегашния ред пред Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконното придобитото имущество. На това основание КПКОНПИ е постановила свое решение на 26.06.2019г. Освен това се сочи, че КПКОНПИ като правоприемник на КПУКИ е продължила с процесуални действия по събиране на относими по случая доказателства, като доказателство за това нещо е писмо с изх. №С2014-299#25/26.11.2018г., което е приложено по делото. Съответно на 24.04.2019г. е проведено изслушване на г-н Б. по реда на чл.72, ал.5 от ЗПКОНПИ, след което и Комисията е постановила процесното решение, с което е установен конфликт на интереси.

Смолянски административен съд, като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235, ал.2 от ГПК, във връзка с чл.144 от Л/Ж приобщените по делото доказателства, намери за установено следното от фактическа страна:

С решение №166/31.10.2011г. С.С.Б. е избрак кмет на община Н. Подписал е клетвен лист и е встъпил длъжност на 04.11.2011г. С докладна записка изх. №05-00-70/04.08.2014г. е внесъл в Общински съвет – Н. предложение да бъде упълномощен да предприеме действия и да отпише от баланса на общината вземания и задължения с изтекъл давностен срок. Към момента на внасяне на тази докладна записка "***" ЕООД, представлява от съпругата на жалбоподателя – В.С.Б., която е едноличен собственик на капитала е имало задължения за публични вземания към община Н. по партида №М004-040205 за периода 2006-2008г. както следва: ДНИ за периода 01.01.2006г.-31.12.2006г. в на 1203,01 лв.; ДНИ за периода 01.01.2007г.-31.12.2007г. в размер на 1203.96 лв.; ДНИ за периода 01.01.2008г.-31.12.2008г. в размер на 1606,27лв.; ТБО за периода 01.01.2008г.-31.12.2008г. в размер на 777.65 лв.

Въз основа на направеното предложение ОбС-Н. на 15.08.2014г. приема с мнозинство от 7 гласа "За”, 1 против и 3-ма "Въздържал се" решение, с което упълномощава С.Б. в качеството му на кмет на общината да предприеме действия и да отпише от баланса на общината задължения с изтекъл давностен срок.

От страна на търговското дружество, представлявано от В.Б. е внесено заявление за отписване на посочените задължения поради изтекла давност. На 18.12.2014г. комисия в състав Директор на дирекция "АП, ФСД и ЧР" и гл. експерт "АИОН и МДТ" при общината е изготвила протокол, в който е установила задължения с изтекъл давностен срок на дружеството в размер общо на 4 789,89 лв., включително и публичните задължения за 2008г. посочени по-горе, които към този момент не са били погасени по давност. Съображенията за този извод са изложени дори в самата докладна записка на

С.Б. Заявлението, подадено от "***" /л. 69, том I от делото/ няма дата на съставяне, не е входирано в общината, но е разгледано. Най-ранната възможна дата за неговото съставяне е 15.08.2014г., а най- късната - 18.12.2014г., когато е съставен протокола за отписване по давност. Този протокол /л. 70, том I от делото/ също няма номер, основание и заповед за сформиране на комисията в посочения състав. От съпоставката с датата на образуване на НЧД №79/2014г. на Окръжен съд- Смолян е видно, че протокола е съставен само дни след внасяне на искане от прокурор при СГП за вземане на мярка за процесуална принуда "отстраняване от длъжност" по отношение на обвиняемия С.Б. но липсват данни към момента на съставяне на този протокол, жалбоподателят да е отстранен от длъжност - кмет на община Н. и с решение на ОбС – Н., което да е влезнало в сила да е встъпил в длъжност нов кмет.

По делото не са представени доказателства, от които да се установява през 2014г. да е прието друго заявление за отписване по давност на публични задължения на друго физическо или юридическо лице, освен на дружеството, чиито управител е съпругата на Б.

В представената по делото декларация по чл.12, т.2, вр. чл.14 ЗПУКИ /л. 563, том III от делото/ от 10.11.2014г. Б. не е декларирал наличие на конфрикт на интереси с "***" ЕООД при подаване на Докладна записка изх. №05-00-70/04.08.2014г. внесена от същия, като кмет в Общински съвет - Н.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните изводи: Решение №РС-318-18-064 от 10.10.2019г., в оспорените му части, е издадено на основание чл.74 от ЗПКОНПИ, вр.с §5 ал.1 от Преходните и заключителни разпоредби (ПЗР) на Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (ЗПКОНПИ) и чл.35, ал.1 от Закона за предотвратяване и установяване конфликт на интереси (ЗПУКИ отм.) във вр. с чл.81, ал ал.2 от ЗПКОНПИ във вр. с чл.3, ал.2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

При проверка на основание чл.146 от АПК, съдът намира обжалваното Решение за валиден акт, приет от компетентен орган, при наличието на изискуемите кворум и мнозинство, като се има предвид, че решението е постановено от заместник председател А.Т.С. и трима членове на комисията А.С.Г.-Ц., П.Л.Й. и С.Р.К. Съгласно чл.22а, ал.1 от ЗПУКИ (отм.); Комисията се състои от петима членове, от които Народното събрание избира трима членове, в т.ч. председател, президентът на републиката назначава един член и един член се избира с решение на Министерския съвет и се назначава със заповед на министър- председателя. /чл.22а, ал.2 от ЗПУКИ/. Като доказателство за активтата процесуална легитимация за членовете на комисията са приложени решения на Народното събрание, публикувани в ДВ бр.37 от 2018г за избор на А.Т.С. за заместник председател и А.С.Г.-Ц., П.Л.Й. и С.Р.К. за членове на комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество /КПКОНПИ/. Съглаено разпоредбите на чл.7, ал.1 и ал.2 от ЗПКОНПИ, Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобит зто имущество е независим специализиран постоянно действащ държавен орган и орган за противодействие на корупцията по смисъла на този закон за лицата, заемащи висши публични длъжности. Според чл.8, ал.1 от ЗПКОНПИ, Комисията е колективен орган, който се състои от петима членове - председател, заместник-

председател и трима други членове. Разпоредбата на чл.13, ал.2 от ЗПКОНПИ изисква решенията на Комисията да се приемат с мнозинство повече от половината от всички членове, което изискване в случая е изпълнено, доколкото решениеТо е подписано от трима от общо петимата членове на КПКОНПИ, за които не се спори, че са избрани по предвидения за това ред, а и това обстоятелство се доказва със събраните по делото доказателстнва - копие на извлечение от ДВ, бр.37/2018г. от 4.05.2018г. В приетия на основание чл.23 от ЗПКОНПИ, Правилник за устройството и дейността на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество и на нейната администрация (обн. ДВ бр.55 от 2018г.) изрично е предвидено (чл.163, ал.1), че заседанията на комисията се считат за редовни, ако на тях присъстват най-малко трима от членовете на комисията, както и (чл.163, ал.4, изр. второ) е регламентирано от кого се ръководят заседанията на комисията при едновременното отсъствие на председателя и на заместник-председателя. В чл.14, ал.1, т.3 от ЗПКОНПИ е предвидено, че председателят на Комисията насрочва и ръководи заседанията, а в ал.3 - че заместник-председателят на Комисията подпомага председателя и го замества при негово отсъствие. Така регламентираното от закона правомощие на председателя на Комисията (а при неговото отсъствие - на заместник-председателя) да ръководи заседанието на Комисията обаче не въвежда изискване за задължително участие на поне един от двамата при приемане на решение на Комисията, както и не води на извода, че едновременното неучастие на председателя и заместник-председателя прави заседанието проведено при липса на кворум. При тези изводи, съдът намира наведените доводи на порцесуалния представител на жалбоподателя за нищожност на решението в оспорената част за неоснователни.

Решението е постановено в предвидената от закона писмена форма, подписано е от всеки от приелите го членове на Комисията, и съдържа всички реквизити, изброени в чл.74, ал.2 от ЗПКОНПИ, което го прави мотивирано по смисъла на чл.74, ал.1 от ЗПКОНПИ. В съответствие с изискването на чл.59, ал.2, т.4 от АПК, в него са посочени както правните основания за упражнените административни правомощия, така и съответните факти и обстоятелства, които обосновават установеното от органа наличие на конфликт на интереси по смисъла на чл.52 от ЗПКОНПИ. Съгласно разпоредбата на чл.71, ал.1, пр.1, вр. с ал.2 от ЗПКОНПИ, производството е започнало въз основа на подаден сигнал, който не е анонимен. Събрани са относимите писмени доказателства за изясняване на релевантните факти и обстоятелства, от които безспорно се установяваа конфликт на интереси по отношение на жалбаподтеля - нарушение по чл.8, от ЗПУКИ /отм/ и неподаване на декларация по чл.12, т.4 от с.з -нарушение на чл.16, ал.1 от ЗПУКИ /отм./

Легалното понятие за конфликт на интереси е посочено в чл.2, ал.1 от ЗПУКИ (отм.). Съгласно цитираната разпоредба такъв възниква, когато лице, което заема публична длъжност има частен интерес, който може да повлияе върху безпристрастното и обективно изпълнение на правомощията или задълженията му по служба. По силата на ал.2 на чл.2 от ЗПУКИ (отм.), частен е всеки интерес, който води до облага от материален или нематериален характер за лице заемащо публична длъжност, или за свързани с него лица, включително всяко поето задължение. Тълкуването на чл.2, ал.1 от ЗПУКИ (отм.) води до извода, че лицето заемащо публична длъжност следва задължително да разполага със съответните властнически правомощия. Това което

законодателят не изисква е доказване на факта дали в действителност и как упражнените властнически правомощия са повлияни от установения частен интерес. За обществено опасно и укоримо е прието самото упражняване на правомощието в условията на частен интерес. Видно от редакцията на чл.2, ал.1 от ЗПУКИ (отм.), законодателят е преценил, че дори само възможността съществуващият частен интерес да повлияе върху безпристрастното и обективно изпълнение на задълженията, води до състояние, което е обществено укоримо и като такова не следва да бъде допускано. Наред с това в ЗПУКИ не се поставя изискване облагата да е незаконна или да е в резултат на неправомерно упражняване на правомощия или задължения от страна на лицето заемащо публична длъжност поради което наведените по този повод доводи, че в случая не е налице оснвание за установяване на конфликт на интереси са неоснователни. Правилни са изводите на Комисията, че с подаването на докладна записка изх. №05-00-70/04.08.2014г. пред Общински с Н., Б. в качеството си на кмет е предприел действия по отписване от баланса на общината вземания и задължения с изтекъл давностен срок по отношение на "***" ЕООД, чиито едноличен собственик на капитала и представител е съпругата на жалбоподателя – В.С.Б. по партида №М004-04С205 за периода 2006-2008г. С тези си действия е осъществил състава на чл.8, ал.3 от ЗПУКИ /отм./, още повече, че въз основа на направеното предложение ОбС-Н. на 15.08.2014г. приема с мнозинство от 7 гласа "За", 1 против и 3-ма "Въздържал се" решение, с което упълномощава С.Б. в качеството му на кмет на общината да предприеме действия и да отпише от баланса на общината задължения с изтекъл давностен срок, като по този повод няма данни да е подадено друго заявление за отписване на задължения, освен от дружеството.

Конфликт на интереси може да има единствено, ако съответният частен интерес на лицето, заемащо публична длъжност, е във връзка с упражняването на неговите властнически правомощия, което обстоятелство в случая безспорно е установено, като се има предвид че съгласно чл.44, ал.5 от ЗМСМА - кметът на общината организира изпълнението на общинския бюджет, включително приходната част, като не е спорно правомощието му по този повод да прави предложение за отписване от баланса на общината задължения с изтекъл срок. Жалбоподателят безспорно е лице, заемащо висша публична длъжност по чл.6, ал.1, т.32 от ЗПКОНПИ и същото е упражнило действия по отписване на публични задължения за вземания на община Н. по отношение на свързано лице-юридическо лице, в което управител и едноличен собстеник на капитала е неговата съпруга, като при упражняването на тази дейност-изготвяне на докладна записка не е подал декларация по чл.12, т.4 от ЗПУКИ /отм./, независимо, че в докладната записка не се сочат конкретните лица, по отношение на които да бтдат предприети такива действия. Предвид изложеното съдът не призма изложените доводи на жалбоподателя, че същия не е действувал в интерес на свързано лице, след като след като е бил наясно, че свързаното с него юридическо лице има непогасени данъчни задължения.

Наличието на свързани лица само по себе си не представлява конфликт на интереси. Свързаността създава риск от такъв в случаите, лри които лицето, заемащо публична длъжност упражнява правомощия и изпълнява задължения по служба, повлияно от частен интерес, в случая отписване на задължения и материална облага на юридическото лице, чиито едноличен събственик на капитала е неговата съпруга, при

което в случая е безспорно установена възможноста от предприетите действия на Б. като кмет да бъдат отписани задължения на дружество.

От значение за установяване конфликт на интереси е конкретно поведение на лицето, заемащо публична длъжност при изпълнение на правомощията му по служба, както и дали това поведение е в частен интерес негов или на свързано с него лице. В случая с поведението си Б. е станал причина юридическото лице, да не заплати задълженията си към община Н., които са погасени по давност, с което безспорно е реализирало имуществена облага в патримониума на семейството си. Целта на закона е да попречи на възможността за незаконно обогатяване или получаване на материални или нематериални облаги, чрез използване на служебното положение от облагодетелствувалото се лице, изпълняващо публична длъжност, както и на свързаните с него лица. Облагата може да не е настъпила, но тя трябва да е възможна, т.е. да е свързана с поведението на лицето, по отношение на което е установен конфликт на интереси. По тази причина не може да бъде споделено наведеното в жалбата, че формулировката на чл.2, ал.2 ЗПУКИ използва израва "води", а не "може да доведе". Самото внасяне в ОбС-Н. на докладната записка е действие, което е поставило началото на поредицата от действия, повлияли в крайна сметка в частен интерес, при това единствено на това търговско дружество. За съставомерността на деянието по ЗПУКИ е достатъчно да е налице формално нарушение на посочената разпоредба, водещо до съмнение в начина, по който се осъществяват съответните публични длъжности. Не е необходимо да бъде доказано резултатно деяние с реални негативни последици. Законът не допуска фактически ситуации, в които дадено лице, заемащо публична длъжност, би могло да повлияе в частен интерес, като по този начин компрометира публичната длъжност, реда и начина, по който се осъществяват функциите, възложени на съответното учреждение, ведомство и пр. Целта е предотвратяването на съмнения, че лицата заемащи публични длъжности, осъществяват правомощията си на база на лични и роднински отношения, а не на база законоустановените критерии.

Установено е по безспорен начин и че за това обстоятелство, а имено наличие на свързано лице по отношение на което има погасени изтекли по давност публични задължения, Б. не е подал декларация на 10.11.2014г.

По този повод безспорно установено е и нарушението, състоящо се в неподаване на декларация на 10.11.2014г. от Б. за конфликт на интереси с юридическото лице от "***" ЕООД. За да избегне именно потенциалната възможност лицето, заемащо публична длъжност, да бъде поставено в ситуация, в която упражняването на правомощията му да бъде повлияно от частен интерес, като гаранция законодателят е въвел задължението по чл.12, т.4 и чл. 19 от ЗПУКИ /отм./ лицето заемащо публична длъжност само да се отстрани от изпълнение на правомощията си по служба, когато по конкретен повод е налице частен интерес. Безспорно, че в качеството на лице, заемащо публична длъжност, за С.Б. при подаването на процесната докладна записка е възникнало задължение да подаде декларация по чл.12, ал.4 ЗПУКИ (отм.), каквато в нарушение на чл.16, ал.1 ЗПУКИ (отм.) не е подадена. Предвид изложеното решението в оспорената част е постановено след като по безспорен начин са установени посочените нарушения по чл.8 и чл.12, т.4 , във вр.с чл.16, ал.1 и чл.19 от ЗПУКИ /отм./.

На лицето съобразно изискванията на чл.72, ал.6 и ал.7 от ЗПКОНПИ е дадена възможност да се запознае със събраните доказателства, да представи или да посочи за събиране и нови такива съответствие с ал.5 му е била дадена възможност да бъде изслушан комисията

Независио от изложеното, Съдът намира, че решението в оспорената част на Комисията е незаконосъобразно, като постановено съществено нарушение на административнопроизводствените правила образуването и провеждането на администгративното производство. Нарушението е извършено с внасянето на докладна записка изх. №0570/04.08.2014г. пред Общински съвет – Н. и съответно с неподаването на декларация по този повод по по чл.12, т.4 от ЗПУКИ /отм./, а решението на комисията е издадено на 26.06.2019г. след повече от 4 години и 6 месеца от извършването на нарушението, какъвто срок е предвиден като абсолютна давност по чл.81, ал.3 от НК, с изтичането на който се погасява възможността за наказателното преследване. Въпросът относно абсолютната погасителна давност по чл.81, ал.3, във връзка с чл.80, ал.1, т.5 от НК, предвид липсата на разпоредба, уреждаща абсолютната давност в ЗАНН и наличието на препращаща норма на чл.11 от ЗАНН следва да намери приложение в производствата по ЗАНН (в този смисъл и Тълкувателно постановление №1 от 27.02.2015г. по тълк. д. №1/2014г., на ОСНК и ОСС на Втора колегия на Върховния административен съд). Неприлагането на тези правила на ЗАНН, съответно на чл.81, ал.3 от НК би означавало, че нарушителите по ЗПУКИ ще бъдат по-строго преследвани в сравнение с лица, извършили престъпления по НК, което е недопустимо. Решение №12280 от 15.10.2014г. на ВАС по адм. д. №2641/2014г., VII о., докладчик председателят Йовка Дражева. Горното е в съответствие и с практика на Върховия административен съд, както следва: Решение №2843 от 26.02.2014г. на ВАС по адм. д. №12992/2013г., VII о., Решение №5704 от 25.04.2014г. на ВАС по адм. д. №2089/2014г., VII о., Решение №14787 от 4.12.2017г. на ВАС по адм. д. №9517/2017г., VII о., Решение №7406 от 20.05.2019г. на ВАС по адм. д. №1663/2019г., VI о., др.

Освен това разпоредбата на чл.34, ал.2 от ЗАНН забранява да се образувано административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в тримесечен срок от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението, която давност е изтекла. Вярно е, че срока по чл.27, ал.1 от ЗПУКИ за произнасяне е инструктивен и дори да се приеме, че за поризнасянетб на Комисията са били налице обективни причини с оглед намаления състав, то с публикуването на решенията на НС за избор на нови членове и заместник-председател, същите са отпаднали, но независимо от това в продължение на повече от година, комисията не се е произнесла.

Съгласно чл.23 вр. с чл.27, ал.1 от ЗПУКИ производството се открива с подаването на сигнала, като в случая административното производство е започнало с подаването на сигнал с рег. №С2014-299/16.12.2.014г. и е приключило с решение на 26.06.2019г., т.е. повече от година след подаване на сигнала и след избора на новите членове на комисията, решенията за което са публикувани в ДВ от 4.05.2018г.

Дори да се приеме, че не са приложими разпоредбите на ЗАНН определящи кога е налице административно нарушение; по въпросите за Административно-наказателно отговорните лица, вината, обстоятелствата изключващи отговорността, давността,

административните наказания и др., в случая административният орган е допуснал просрочия, като извършените със забава процесуални действия са в нарушение на общия принцип за разумен срок. Принципът по чл.11 от АПК изисква процесуалните действия да се извършват за най-краткото време, необходимо според конкретните обстоятелства и целта на административния акт. Удължаването на инструктивния срок от два месеца на години следва да е наложено от обективни фактори, налагащи събиране на допълнителни доказателства и изясняване на факти, които са от значение за издаване на материално законосъобразен административен акт, каквито в случая не се твърдят да са установени и с цитираното от процесуалния представител писмо с изх. №С2014-299#25/26.11.2018г.

Съгласно принципите на административния процес, установени в АПК, административните органи са длъжни да действат по разумен начин, добросъвестно и справедливо /чл.6, ал.1 АПК/, а процесуалните действия да се извършват в сроковете, определени от закона, и за най-краткото време, необходимо според конкретните обстоятелства и целта на действието или на административния акт /чл.11/.

Повече от ясно е, че осъществяването на целта на закона ще бъде подложено на сериозно съмнение, ако съответното предвидено в него производство бъде проведено в срок, който многократно надхвърля, нормативно определения такъв, когато административния орган не посочи каквато и да е причина (обективна или субективна), която да послужи, като някаква логично обяснение за многократното превишаване на определения в закона срок. По този начин произнасянето по сигнал с рег. №С-2014- 299/16.12.2014г. едва с Решение №РС-299-14-042/26.06.2019г., или повече от четири години и шест месеца по късно, представлява съществено процесуално нарушение, тъй като това се е отразило на основните принципи в АПК, гарантиращи правилното протичане на административното производство - чл.11 за бързина и процесуална икономия, както и чл.13 за предвидимост при упражняване на правомощията от административния орган. Въпреки дадени от съда указания, не са представени убедителни доказтелства, че ответната комисия е положила усилия и не е могла да бъде сформирана и проведе заседание в по-кратък срок. В тази връзка от представеното писмо изх. №2014#23/18.05.2016г. на КПУКИ до жалбоподтеля /л.104/ е видно, че на свое заседание комисията на 26.04.2016г. е разгледала проект на решение по сигнала, но решение не е прието при липса на кворум по същество, съгласно чл.27, ал.2 от ЗПУКИ (отм.) и производството не е било приключено. Поради изложеното може да се направи извод, че след като Комисията не е приела решение по същество, то същата разполага с принципното правомощие да се произнесе отново при наличието на законовите предпоставки по чл.22ж, ал.2 от ЗПУКИ (отм.), вр. с §5, ал.1 от ПЗР на ЗПКОНПИ, но при съобразяване на основните принципи, осигуряващи нормалното протичане на административното производство - чл.4, чл.5, чл.7, чл.9, чл.11 и чл.13 от АПК. В случая не е могло да се вземе решение по същество по сигнал С-299/2014г. поради непостигане на изискуемото от чл.22ж, ал.2, изр. второ от ЗПУКИ (отм.) мнозинство /двама от членовете на Комисията са гласували „против“, а един от тях - „за“/, което е било съобщено на заинтересованото лице съгласно чл.27, ал.4 от ЗПУКИ (отм.), /л.343 от делото/. Това обаче по никакъв начин не освобождава КПУКИ при приемане на друго решение, при наличието на законовия кворум и мнозинство, да опише в протокол въпросите, подлежащи на разискване, свързани с конфликта на

интереси, както и да отрази гласуването на всеки от членовете на комисията според Правилника за нейната дейност. В процесния случай това не е направено, което представлява нарушение на цитираната норма. От друга страна, в изпратеното писмо до жалбоподателя, е записано, че проектът на решение ще бъде разгледан на заседание на Комисията след попълване на състава й, което именно заседание се протоколира. Нарушено е правото на Б. да знае кога конкретно, с оглед дългия период от време, ще бъде разгледано производството по подадения срещу него сигнал. С оглед на това, че решението е било взето в срок, който драстично надхвърля този, установен в чл.27, ал.1 от ЗПУКИ (отм.), административният орган е следвало да уведоми жалбоподателя, че се пристъпва към разискване на въпроса, който го засяга, в заседание, както и че ще се вземе решение в определен срок. С неуведомяването на лицето за предстоящото повторно произнасяне на Комисията е ограничено правото на жалбоподателя да разбере за повторното произнасяне на Комисията, като по този начин е нарушен установения принцип в чл.13 АПК за предвидимост на действията на административния орган. Жалбоподателят е бил уведомен три години по-рано за това, че при наличието на мнозинство ще бъде проведено ново заседание, но не и в какъв срок ще се осъществи това действие. Административният орган е длъжен да започне, да проведе и да приключи административното производство, при условията, посочели в закона, като именно двумесечният инструктивен срок за произнасяне е уреден като самостоятелна гаранция за приключване на производствено в разумен срок. Независимо, че двумесечният срок е инструктивен произнасяне след него не представлява съществен порок в процеса, не може да се приеме, че произнасяне на административния орган, к< надхвърля този срок многократно (с повече от четири години' представлява само по себе си съществено нарушение. Да се обратното, а именно, че инструктивният срок може да бъде нарупд многократно и това да се тълкува в полза на административния орган, означава да се заобиколни още един принцип на административният процес - административните органи да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо. В решението на КПУКИ не са изложени съображения защо се е наложило забавяне на органа с четири години и 7 месеца за произнасяне по процесния случай. Инструктивният характер на срока от два месеца не следва да се възприема като разрешено от закона бездействие на административния орган. Принципът по чл.11 от АПК изисква процесуалните действия да се извършват за най-краткото време, необходимо според конкретните обстоятелства и целта на административния акт. Освен това, при всяко положение несъблюдаването на сроковете за произнасяне следва да бъде мотивирано от страна на органа, като в настоящия случай това не е направено. В подкрепа на тези изводи е и разпоредбата на чл.73 от ЗПКОНПИ Обн., ДВ, бр.7 от 19.01.2018г., изм. и доп., бр.20 от 6.03.2018г., в сила от 6.03.2018г., доп., бр.21 от 9.03.2018г., в сила от 23.01.2018г., бр.41 от 18.05.2018г., в сила от 14.05.2018г., изм., бр.98 от 27.11.2018г., в сила от 7.01.2019г., изм. и доп., бр.1 от 3.01.2019г., изм., бр.17 от 26.02.2019г., бр.79 от 8.10.2019г., бр.83 от 22.10.2019г., в сила от 22.10.2019г., бр.69 от 4.08.2020г., доп., бр.70 от 7.08.2020г., в сила от 7.08.2020г., съгласно която производството за установяване на конфликт на интереси, както и за нарушения по чл.68 и чл.69 се образува в срок до 6 месеца от откриването, но не по-късно от три години от извършването на нарушението, като се има предвид, че нарушението е извършено на 4.08.2014г. с подавне на докладна записка до ОбС-Н. а решението е постанвено на 26.06.2019г.

По изложените съображения, настоящия съдебен състав счита, че оспореното решение е издадено при наличието на съществени процесуални нарушения, довели до нарушаване правото на защита на жалбоподателя, както и при нарушение на основни принципи на административния процес, поради което като незаконосъобразно следва да бъде отменено.

Предвид изхода на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените по делото разноски пред СмАС и ВАС, които са в размер на 3015 лв. внесена държавна такса- 15 лева, 3000 лева - платено адвокатско възнаграждение пред двете инстанции, вкл.при новото разглеждане ана делото.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – Смолян

РЕШИ:

ОТМЕНЯ като незаконосъобразно Решение №РС-229-14-042/26.06.2019г. на КПКОНПИ, в частта, с която се установява конфликт на интереси по отношение на С.Б., в качеството му на кмет на Община Н. по смисъла на чл.3, т.8 ЗПУКИ /отм./ и в частта, в която се установява неподаване на декларация по чл.12, т.4 от ЗПУКИ /отм./ по отношение на С.С.Б., кмет на Община Н. във връзка с изготвянето и внасянето на докладна записка с изх. №05-00-70/04.08.2014г. в нарушение на чл.16, ал.1 от ЗПУКИ/отм./.

Осъжда КПКОНПИ да заплати на С.Б. разноски в размер на 3 015 лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобението, че е изготвено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: